

Olivier Bonnewijn – Amandine Wanert

Dogodivščine Pepija in Tinkare

Zbirka zgodb, 1. del

založba **EMANUEL**

Kazalo

Tri vrtnice	5
Nenavadni prijatelj	45
Nevihta v hiši	87
Na obali oceana	129

Tri vrtnice

Prvo poglavje **Tinkara, please !**

Družina Burja je živela v majhni hiši na Otroški ulici. V dveh sobah na podstrešju hiše sta živela Pepi in Tinkara, deset let in pol stara dvojčka. Lučka in Tobi, njuna mlajša bratec in sestra, sta si delila veliko sobo v prvem nadstropju. Njuni postelji sta bili kot dva rešilna čolna, ki plavata v morju igrač.

Po pouku je bil čas za domače naloge. Tinkara je sedela za pisalno mizo zgoraj v svoji sobi. Skušala je najti rešitev za trd matematični oreh, ki je bil pred njo. Koliko časa je potrebno, da se kopalna kad napolni z vodo, če sta v tej kadi dve luknji premera 2 cm in če je pipa s toplo vodo zamašena na treh četrtinah? »Saj bi lahko poklicali vodovodarja ali se enostavno stuširali,« je zavzdihnila. Popolnoma zatopljena v reševanje problema ni slišala, kako so se na rahlo odprla vrata. Za priprtimi vrati se je pojavil Lučkin obraz s prikritim nasmehom.

- Tinkara?
- Ustrašila si me, je poskočila Tinkara. Rekla sem ti že, da potrkaaj, preden vstopiš.
- Oprosti, no! Hej, se greš igrat z mano?
- Ne zdaj. Nisem še končala z delom.
- Please!
- Ne, Lučka, kasneje.

- Takoooj! Please!
- No, prav, naj ti bo!
- Yes!

Takoj za tem je Lučka na preprogo stresla veliko vrečo plišastih igrač. Odločila se je, da se bosta igrali šolo. Poleg pingvina Ledenka je na posteljo postavila medveda Medeno kepo. Prednjo je

udobno namestila tri svoje najljubše punčke in dva mladička tjulnja.

- Zdaj bomo začeli! Tišina v razredu. Tinkara, usedi se na svoje mesto, prosim.

Tinkara je zavila z očmi. Sovražila je ukazovanje svoje sedemletne sestrice. Poleg tega bi raje brala

revijo *Konji, moja ljubezen*, ki ji jo je posodila prijateljica Marina. V tej posebni številki je bil prispevek o Lipici, o tamkajšnjih jahačih in zdresiranih konjih. Niti prelistati je še ni uspela. Kljub temu se je usedla na stol, ki ji ga je dodelila sestra. Bila je zelo dobrega srca. Vsi so ji tako govorili.

Igra je deklici tako prevzela, da sploh nista opazili, kako hitro teče čas.

- Ojoj, šest je že ura, je ugotovila Tinkara, ko je pogledala na uro. Lučka, bi me zdaj prosim pustila samo?

- Zakaj?

- Zato.

- Zakaj zato?

- Ker si želim biti sama.

- Počakaj, ni še konec pouka. Please!

- Zdaj je odmor. Ven!